

[Kurt Hansen.]

vis. Det lykkedes netop fagforeningerne gennem et fagligt pres at få ændret indholdet i det, således at det var muligt at få dem statsanerkendt og få tilskud fra staten til denne funktion.

Det er jo klart, at dette forslag er fremsat ud fra deisen om, at vi er alle sammen lige, vi betaler alle sammen skat, og så skal vi også alle sammen have arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er jo faktisk de ting, der står i bemærkningerne. Man kan jo klø sig i nakken og tænke: hvad er det for et lighedsbegreb at lancere, at fordi vi alle sammen betaler skat, så skal vi altså også alle sammen retfærdigvis have ret til at trække på arbejdsløsheds-kassen?

Vi mener i stedet for, at vi skal beholde a-kasserne, som de er, og udbygge dem på den måde, at vi får hævet arbejdsløshedsunderstøttelsen op til de 100 pct. Vi mener ikke, at ordningen, som den er i dag, hvor det jo reelt mange gange er 60-70 pct. af den tidligere indkomst, de arbejdsløse får udbetalt, på nogen måde er acceptabel.

Jeg vil ikke skjule, at der kan være et problem i forbindelse med de selvstændige erhvervsdrivende, men jeg vil gerne henholde mig til det, jeg også har sagt, når vi tidligere har diskuteret disse problemer, at dér må det være sådan, at vi går ud fra selvforsikringsprincippet, eller også, som det nævnes i betænkningen fra Trierudvalget, må man anvende den forbigående hjælp i forbindelse med bistandsloven. En af de to muligheder. Det kan ikke være rimeligt, det kan ikke på nogen måde være i arbejderens interesse, at mindre virksomhedsejere, som måske gennem en årrække har haft mulighed for at udbytte og underbetale en arbejdskraft, nu lige pludselig, når de har lyst til at afvikle geschæften, går hen og får arbejdsløshedsunderstøttelse samtidig.

Jeg mener, at man kan betegne denne løsning som en midterløsning, en blød midterløsning — blød er den i hvert fald.

I forbindelse med 26 ugers reglen kan man undre sig lidt over, at man ikke tager konsekvensen og følger det krav, som arbejdspladserne har rejst, og det krav, som VS også har rejst gentagne gange. Jeg mener, at det må være rimeligt at gå ind for at få fjernet denne 26 ugers regel. Jeg ved ikke, om ministeren er bekendt med den be-

tænkning, der er kommet fra fremtidsforskningsinstituttet, og som bl. a. Thorkil Kristensen har været med i, hvor det klart og tydeligt bliver fastslået, at vi vil løbe ind i en yderligere skærpelse af den økonomiske krise i løbet af 1978. Hvad skal vi så gøre om 1 år? Skal vi lave en lov, der siger, at vi forlænger løbetiden for 26 ugers bestemmelsen til 5 år, og sådan fortsætter vi fremdeles, når den økonomiske krise skærpes, så udvider vi og udvider vi bare? Det er jo den indre dynamik, som er indbygget i dette princip.

Vi kan tilsige støtte til løsning af problemerne omkring 180 dages reglen; det vil vi gerne være med til.

Så vil jeg lige komme med nogle enkelte bemærkninger omkring ferieproblematikken. Det er jo mildest talt hysterisk, at der er nogle, der heroppefra kan stille sig op og sige, at nu er det jo helt fint, at de arbejdsløse også har mulighed for at holde ferie. De kan rejse, hvorhen de vil. Altså det er der ingen mennesker der kan gøre med den arbejdsløshedsunderstøttelse, man får i dag. Det er mildest talt en forvrængning, som er uacceptabel.

I forbindelse med de halvårslige reguleringer må man sige, at der er tale om en forbedring. Vi havde hellere set, at noget af det, som f. eks. er indbygget i et forslag fra SF, som går ud på kvartårslige reguleringer, og som ligger til behandling i arbejdsmarkedsudvalget, var blevet vedtaget, men det er der nok heller ikke baggrund for at gøre lige nu.

Alt i alt må man sige, at når der skal være en revision af arbejdsløshedsloven, så er det bestemt ikke nogen tilfredsstillende revision, der er lagt op til.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Må jeg først sige tak for de mange positive udtalelser, der er fremsat om dette lovforslag, selv om der også har været kritiske bemærkninger ind imellem. Det er der vel ikke så forfærdelig meget at sige til, der var jo noget af det, som også jeg godt kunne ønske anderledes, men på den anden side må man jo også realistisk vurdere, hvad der er mulighed for at komme igennem med her i folketinget.

Spørgsmålet om medhjælpende ægtefæller har været rejst; spørgsmålet om ledere af